

At der, som den foregaaende ærede Taler sagde, alligevel kan komme Misbrug, er ganske givet, det kan der vistnok komme, hvorledes vi end ordner det, det kommer vi sikkert ikke udenom.

Om end der kunde være enkelte Ting, som vi fra vor Side kunde ønske endnu mere bestemt præciserede, end det er lykkedes at gøre det her, skal vi dog tiltræde Lovforslaget. Jeg gentager, at jeg betragter det som en Lykke, at der alt paa et tidligere Tidspunkt er opnaaet Enighed om det, saaledes at vi ikke skal arbejde os gennem en Strid lige i det sidste Øjeblik. Paa mine Meningsfællers og egne Vegne tillader jeg mig derfor at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i uforandret Skikkelse.

Martin Olsen: Det er glædeligt at høre, at der er en saadan Enighed om det foreliggende Forslag, at de forskellige Partiers Ordførere staar op og anbefaler det uden at ønske Ændringer foretaget deri. Det er, som det blev bemærket, noget, man ikke havde turdet vente, da Sagen blev behandlet nede i Folketinget første Gang, og heller ikke under den Behandling, den har været Genstand for i de forskellige Situationer, den ærede sidste Taler nævnedes. Da Sagen var til Behandling i Landstinget, ytrede jeg nogen Frygt for, at man her ifølge det Kommissorium, der var givet, skulde komme til at beskæftige sig med almindelige Foranstaltninger, der ikke kunde siges helt at ville passe paa den foreliggende ekstraordinære Situation, som selve Lovforslaget skal søge at bøde paa, og naar der er Enighed om, og endogsaa jeg stemmer i med i dette Kor af Enighed, er det for Fredens Skyld, fordi man skal have et Resultat, men ikke, fordi jeg i og for sig er fuldt tilfreds med alt, hvad der foreligger. Det er der vel for øvrigt flere af os, der ikke er, for det er jo et Kompromis, og det er Kompromisets Natur, at det hos nogle efterlader et Savn af noget, man har ønsket gjort, hos andre efterlader Utilfredshed med noget, man ønskede ikke var gjort. Der er nemlig i dette Lovforslag to Paragraffer, der tager Sigte paa almindelige Forhold, §§ 7 og 8. Navnlig i § 8 gives der Arbejdsanvisningsdirektoratet en Stilling, som dette Embede aldrig før har haft, idet der gives det Adgang til at gribe direkte ind i Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg vil ved denne Behandling henstille, at man vil være noget varsom i Brugen af denne Adgang. Alle, der har haft med disse Forhold at gøre, ved nemlig, at der, som Langelænderne siger, er en Bitt' ved enhver

Ting, en Sag har mindst to Sider, og det kan være vanskeligt for en, som er ganske ukendt med Forholdene — og Arbejdsanvisningsdirektoratet kan ikke være kendt med dem — at gribe ind. Thi der gives her Arbejdsanvisningsdirektøren en Adgang til at gribe ind paa en saadan Maade, at han indirekte fratager en Arbejder eller flere Arbejdere Understøttelsen, idet Arbejdsløhedsinspektoratet, naar han har grebet ind, foreløbig skal standse Understøttelsen til vedkommende. Saa er der fastsat visse Terminer, indenfor hvilke det skal afgøres, og videre er der fastsat, at hvis Arbejdsgiveren ikke vil gaa ind paa de fagretsligt fastsatte Vilkaar, standser Arbejdsanvisningen, o. s. v., o. s. v. Men det er Begyndelsen, jeg mener man bør være varsom med at gribe ind i, fordi man der griber ind i et Forhold, hvor man ikke kan være hjemme. Det er for mig en af de større Betæneligheder, fordi det rører ved et almindeligt Forhold, som efter min Opfattelse burde have været gemt, til man kom til at lovgive om disse Sager under mere rolige Tilstande. Det er altsaa ikke sket, vi maa tage Bestemmelsen, som den er, men jeg vil dog gøre den nævnte Henstilling. Jeg ved vel, at der i Arbejdsanvisningsdirektoratet er Kræfter, som kender noget mere til disse Forhold end selve Indehaveren af Embedet, som ikke har en saadan Fordømmelse, at han kan kende disse Forhold, og jeg trøster mig til, at der i Arbejdsanvisningsdirektoratet ersaa megen, om jeg saa maa sige, Sagkundskab, at man vil bruge denne Ret med stor Varsomhed.

Jeg hilser med Glæde de Paragraffer, som forbedrer Understøttelserne for dem, som har stort Børneantal, og dem, hvis Arbejdsløshed bliver af stor Langvarighed. Det ærede Medlem, som talte for Venstre (Dalsgaard), var noget inde paa at ytre sin tidligere udtalte Frygt for, at man kom for højt op med Understøttelserne. Ja, jeg erkender, at der kan være nogen Anledning til at nære en saadan Frygt. Ogsaa jeg mener, at man naturligvis skal gøre det muligt at faa Folk tilbage til deres Arbejde, og at de skal være interesserede i at modtage Arbejde, men vi skal tænke paa, at naar en Mand har gaaet i 3 Maaneder og bliver ved fortsat at gaa arbejdsløs, har han i hele den lange Tid maattet miste en stor Del afsinsædvanlige Arbejdsfortjeneste, og hvis Hjemmet ikke skal stærkt forarmes, er det ganske nødvendigt at hjælpe en saadan Mand, en saadan Familie til at holde sig paa Fode. Ellers synker Hjemmet dybere og dybere ned, og det er jo Formaalet at hin-